

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **M. P.**, bytem, zastoupeného JUDr. Marií Piekarzovou, advokátkou se sídlem advokátní kanceláře Šenov, Těšínská 1495, doručovací adresa advokátní kanceláře Jana Švermy 38/8, 736 01 Havířov-Město, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 9. 2016, č. j. 561 127 7144/315-RSO,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou žalobce napadal rozhodnutí vydané žalovanou 1. 9. 2016 pod č. j. 561 127 7144/315-RSO, kdy žalovaná zamítla námitky žalobce a potvrdila rozhodnutí ČSSZ č. j. R-8.12.2015-428/5611277144 ze dne 4. 12. 2015.

Rozhodnutím žalobci nebyl přiznán starobní důchod v 55 letech a 6 měsíců podle nařízení vlády č. 363/2009 Sb. s odůvodněním, že žalobce ke dni 31. 12. 1992 neměl odpracováno alespoň 11 let pod zemí v I. AA ktg., ale pouze 10 roků 308 dnů.

S tímto však žalobce nesouhlasí. Tvrdí a prokazuje, že ke dni 31. 12. 1992 měl v I. AA ktg. odpracováno 11 let, když k práci v podzemí nastoupil 1. 1. 1982, a až do konce pracovního poměru z důvodu dosažení nejvyšší přípustné expozice, tj. ke dni 5. 1. 1998

neodpracoval jedinou směnu mimo důl. To znamená, že ke dni 31. 12. 1992 měl odpracováno přesně 11 let.

Podle nařízení vlády č. 363/2009 Sb.

§ 1 písm. a) se nařízení vztahuje na osoby, které vykonávaly před 1. lednem 1993 zaměstnání v hornictví se stálým pracovištěm podzemí v hlubinných dolech, které bylo podle předpisů účinných před tímto dnem zařazeno mezi zaměstnání I. pracovní kategorie zakládající nárok na starobní důchod při dosažení věku aspoň 55 let.

Podle § 174 zákona č. 155/1995 Sb., ve kterém se mimo jiné uvádí, že občan, který vykonával před 1. lednem 1993 zaměstnání v I. pracovní kategorii má po 31. prosinci 1992 nárok na starobní důchod též, jestliže byl zaměstnán nejméně 25 roků a dosáhl věku alespoň 59 let, byl-li zaměstnán nejméně 11 roků v zaměstnání uvedeném v § 14 odst. 2 písm. a), podmínkou vzniku nároku na starobní důchod podle odst. 1 je, že zaměstnání I. pracovní kategorie trvalo ke dni 31. prosince 1992; za zaměstnání se pro tyto účely považují i náhradní doby a doby uvedené v § 5 odst. 1 a v § 6 odst. 1 nařízení vlády Československé socialistické republiky č. 117/1998 Sb.

Žalobce do podzemí nastoupil 1. 1. 1982 a práci v I. AA ktg. vykonával i dne 31. 12. 1992 a pokračoval až do dosažení expozice, **splnil jednu z podmínek**, které uvádí nařízení vlády č. 363/2009 Sb. v § 1 písm. a).

Druhou podmínkou je odpracoval **minimálně 25 let**, tuto podmínku má splněnou. **Třetí podmínkou** je a **odpracoval v podzemí** podle § 1 písm. b) nařízení vlády č. 363/2009 Sb. alespoň 3081 směn.

Čtvrtou podmínkou je, že ukončil práci v podzemí pro naplnění prašné expozice.

Pouze pro počet odpracovaných směn je stanoven speciální výpočet a to tak, že počet těchto odpracovaných směn za dobu před 1. lednem 1993 se zjistí tak, že počet kalendářních dnů zaměstnání v hornictví se vynásobí koeficientem 0,6 a zaokrouhlí směrem nahoru; za dobu po 31. prosinci 1992 se za odpracovanou směnu považuje každá směna, v níž osoba uvedená v písm. a) po převážnou část vykonávala podle potvrzení vydaného podle § 4 pod zemí zaměstnání v hornictví.

Pátou podmínkou je, že občan nesplnil podmínky uvedené v zákoně č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění účinném ke dni 31. prosince 1995, pro stanovení důchodového věku 55 let.

V osobním listu důchodového zabezpečení jsou mu však vykázány některé směny I. A ktg. nebo dokonce III. ktg.

Žalobce předložil žalovanému své výplatní sáčky za celou dobu, kdy pracoval v podzemí a těmito chtěl prokázat, že odpracoval daleko více směn v podzemí, než dospěla žalovaná strohým součtem vykázaných směn I. AA ktg. Nezajímala se již vůbec o skutečnost, že žalobce nikdy nepracoval mimo důlní prostředí v období od 1. 1. 1982 do 31. 12. 1992, a poté až do 5. 1. 1998, kdy došlo k rozvázání pracovního poměru z důvodu naplnění prašné

expozice, i když žalobce předložil všechny výplatní sáčky za uvedené období. Jedná se samozřejmě o práci navíc a tou se žalovaná nezabývala.

Podle výplatních sáčků, které má k dispozici žalovaná, odpracoval v I. AA ktg. od 1. 1. 1982 do 31. 12. 1992 prokazatelně **2.431** směn. Měl ale spoustu odpracovaných přesčasových směn a rovněž odpracované směny jako důlní záchranář. Jako záchranář při důlních záchranářských akcích odpracoval 484 hodin, tj. 60 směn navíc, v přesčasových směnách odpracoval v tomto období 323 směn.

Podle žalované měl ke dni 31. 12. 1992 vykázaných 3.958 směn, což představuje 10 let a 308 směn, pokud tyto směny vynásobíme koeficientem 0,6, dostaneme 2.375,4 směn a k této částce připočteme 1.057 směn odpracovaných od 1. 1. 1993 do 5. 1. 1998, činí součet 3.432 směn, což je dostačující pro přiznání důchodu v 55 letech a 6 měsících.

Stále zůstává sporné, zda měl žalobce odpracováno v dole v I. AA ktg. ke dni 31. 12. 1992 minimálně 11 let, aby mu vznikl nárok na důchod při odpracovaných směnách v 55 letech a 6 měsících.

Právě tuto skutečnost prokazuje pracovní smlouvou, výplatními sáčky za celé období, dohodou o ukončení pracovního poměru z důvodu NPE, vypočtenými skutečně odpracovanými směnami v dole.

Žalobce tvrdí, že neodpracoval za celou dobu v podzemí jedinou směnu mimo pracoviště se stálým pracovištěm v podzemí a pokud nastoupil do dolu 1. 1. 1982 a k 31. 12. 1992 stále na tomto pracovišti pracoval, měl prokazatelně ke dni 31. 12. 1992 odpracováno 11 let. Těch 60 směn, které má vykázány v I. A ktg. nebo dokonce v III. ktg. nejsou pravdivými.

Podle vyhl. č. 117/1988 Sb. se jako doba zaměstnání I. (II.) pracovní kategorie se započítávají, jestliže jsou obklopeny touto dobou, též

- a) dny pracovního klidu,
- b) doba dovolené na zotavenou, dodatkové dovolené, zvláštní dodatkové dovolené a další dovolené,
- c) doba náhradního volna za práci přesčas a ve dnech pracovního klidu,
- d) doba převedení pracovníka na jinou práci, k němuž je organizace oprávněna i bez jeho souhlasu,
- e) doba, po kterou pracovník nemohl konat práci pro překážky v práci na straně organizace, včetně přerušení práce způsobené nepříznivými povětrnostními vlivy,
- f) doba, po kterou pracovník nemohl konat práci pro důležitou osobní překážku v práci v rozsahu stanoveném pracovněprávními předpisy, pokud pracovníkovi náleží náhrada mzdy,
- g) doba, po kterou pracovník nemohl konat práci pro překážku v práci z důvodu obecného zájmu, nejde-li o dobu zaměstnání,
- h) doba převedení pracovníka na jinou práci v zájmu ochrany zdraví jiných osob před přenosnými nemocemi nebo převedení na jinou práci těhotné ženy nebo matky dítěte mladšího než devět měsíců pro výkon práce, kterou nesmějí být tyto ženy zaměstnávány.

Jako dobu zaměstnání I. (II.) pracovní kategorie nelze započítat zejména doby

- a) pracovního volna bez náhrady mzdy,

- b) neomluvené absence,
- c) výkonu trestu odnětí svobody a to ani, pokud odsouzený vykonává práce, které se jinak zařazují do I. (II.) pracovní kategorie.

Podle § 6 odst. 1 jako doba zaměstnání I. pracovní kategorie v hornictví se stálým pracovištěm pod zemí v hlubinných dolech se započítávají, jestliže jsou obklopeny touto dobou, doby uvedené v § 5 odst. 1 písm. a) až f) a doby těchto překážek v práci na straně pracovníka z důvodu obecného zájmu:

- a) výkonu funkce neuvolněného poslance Federálního shromáždění, České národní rady, Slovenské národní rady a národního výboru,
- b) výkonu funkce soudce z lidu a člena výboru lidové kontroly,
- c) výkonu funkce neuvolněného člena orgánu Komunistické strany Československa, Revolučního odborového hnutí a Socialistického svazu mládeže,
- d) výkonu služby v Lidových milicích,
- e) výkonu volebního práva,
- f) výkonu občanských povinností svědka, znalce, tlumočníka a jiných osob předvolaných k jednání u národního výboru nebo jeho zařízení, soudu nebo jiného státního orgánu,
- g) účasti na všech úkonech potřebných ke splnění úkolů organizovaného dárcovství krve,
- h) poskytnutí první pomoci, povinné lékařské prohlídky, opatření proti přenosným nemocem, jiných naléhavých opatření léčebně preventivní péče, a
- i) poskytnutí osobní pomoci při požární ochraně, živelných událostech nebo v jiných obdobných mimořádných případech.

Ostatní doby uvedené v § 5 odst. 1 se započítávají, jestliže jsou obklopeny dobou zaměstnání I. pracovní kategorie v hornictví se stálým pracovištěm pod zemí v hlubinných dolech, jako doby ostatních zaměstnání v hornictví vykonávaných pod zemí v hlubinných dolech, jinak jako doby zaměstnání (náhradní doby), které těmto dobám předcházejí nebo na ně navazují.

Tento výčet pouze žalobce uvádí proto, že tvrdí, že pokud vůbec měl nějakou neodpracovanou směnu v dole, jednalo se buď o pracovní neschopnost, nebo dovolenou. To jsou doby, které se započítávají do doby odpracované v I. AA pracovní kategorii, protože se jednalo vždy o doby, které byly obklopeny dobou zaměstnání I. pracovní kategorie v hornictví se stálým pracovištěm v podzemí v hlubinných dolech.

Z výše uvedených důvodů žalobce trvá na tom a chce prokázat, že všechny směny má odpracované v I. AA ktg.

Navrhoval, aby soud vydal rozsudek, kterým rozhodnutí žalované z 1. 9. zruší a věc vrátí žalované k dalšímu řízení s právním názorem, že žalobci vznikl nárok na starobní hornický důchod v 55 letech a 6 měsících.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že jádrem sporu mezi účastníky v posuzované věci je právní otázka, zda žalobci byla správně zhodnocena doba pojištění získaná v I. AA pracovní kategorii v době od 1. 1. 1982 do 31. 12. 1992 pro získání nároku na starobní důchod z českého systému důchodového pojištění ve snížené věkové hranici.

Nároky na dávky důchodového pojištění a jejich výše jsou závislé na délce doby pojištění a na výši dosažených vyměřovacích základů. K tomu, aby orgány sociálního zabezpečení měly všechny potřebné údaje k dispozici, byla uložena povinnost organizacím vést záznamy pro účely důchodového pojištění a předkládat potřebné podklady těmto orgánům. Úkoly zaměstnavatelů při provádění důchodového pojištění jsou zakotveny v zákoně č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení (dále jen „zákon č. 582/1991 Sb.“). Podle jeho ust. § 35a odst. 2 jsou zaměstnavatelé povinni vést potřebné záznamy o skutečnostech rozhodných pro nárok na dávky důchodového pojištění, jejich výši a výplatu a předkládat je příslušným orgánům sociálního zabezpečení, dle § 39a odst. 1, žalované.

Podle § 38 odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 1992, se do evidenčního listu důchodového zabezpečení (dále jen „evidenční list“) zapisují za každý kalendářní rok po účetní uzávěrce (uzávěrce mzdových listů) nejpozději do 31. dubna následujícího roku:

- a) doba trvání zaměstnání
- b) hrubý výdělek,
- c) náhradní doby a další doby, které se při zjišťování hrubého výdělku a průměrného měsíčního výdělku vylučují.

Podle § 38 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 1992 u občanů, kteří vykonávají zaměstnání zařazené do I. nebo II. pracovní kategorie, se do evidenčního listu zapisují dále:

- a) **doba zaměstnání započitatelná v I. a II. pracovní kategorii; u vybraných vedoucích technickohospodářských pracovníků se zapisuje doba zaměstnání započitatelná v I. pracovní kategorii počtem kalendářních dnů stanovených přepočtem skutečně odpracovaných dnů na pracovištích v podzemí hlubinných dolů,**
- b) **pořadové číslo druhu činnosti podle rezortního seznamu, popř. druh činnosti podle názvosloví a pořadových čísel uvedených v rezortních seznamech; přitom se zvlášť vyznačí výkon zaměstnání v hornictví se stálým pracovištěm pod zemí v hlubinných dolech a zaměstnání I. pracovní kategorie s různými věkovými podmínkami stanovenými pro nárok na starobní důchod,**
- c) **označení rezortu s datem účinnosti rezortního seznamu, popř. datum účinnosti změny (doplňku) rezortního seznamu, podle kterého se zařazení provádí.**

Je tedy zcela jednoznačné, že podle § 38 zákona č. 582/1991 Sb. je primárním důkazním prostředkem sloužícím k osvědčení doby pojištění a získaných vyměřovacích základů zejména evidenční list důchodového pojištění. Teprve při jeho absenci lze přistoupit k aplikaci obecných pravidel dokazování, které jsou stanoveny v § 51 odst. 1 správního řádu, podle něhož k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci, a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď, znalecký posudek, mzdové listy apod. Pro účely prokázání doby pojištění lze aplikovat ust. § 85 odst. 5 zákona č. 582/1991 Sb., a použít

čestného prohlášení nejméně dvou svědků žadatele o důchod, ovšem pouze v případě, nelze-li tuto dobu prokázat jinak.

Co se týče obstarávání podkladů pro doplnění potřebných údajů pro správní řízení, postupuje žalovaná podle § 6 odst. 2 správního řádu.

Žalobce svou žalobou namítá, že žalovaná pochybila, když doby pojištění v době od 1. 1. 1982 do 31. 12. 1992 v osobním listu důchodového pojištění nepokryla plně dobou zaměstnání získanou žalobcem v I. AA pracovní kategorii. Žalovaná opouje, že v době rozhodování o nároku na starobní důchod žalobce měla na spornou dobu pojištění k dispozici evidenční listy důchodového pojištění vyhotovené zaměstnavatelskou organizací OKD a. s., Důl Čs. armáda o. z., 735 02 Karviná – Doly, ze dne 15. 4. 1999. Že by tyto evidenční listy byly zpracovány v rozporu s § 38 zákona č. 582/1991 Sb. však žalovaná neshledala. K prokázání doby pojištění, resp. k prokázání doby zaměstnání žalobce v I. AA pracovní kategorii tudíž nebylo třeba vyžadovat žádné podklady. Ostatně sám žalobce potvrdil správnost údajů na evidenčních listech uvedených svým vlastnoručním podpisem.

Žalobce se domáhá toho, aby žalovaná přehodnotila zhodnocenou dobu v I. AA pracovní kategorii na podkladě jím předložených výplatních sáček. K tomu žalovaná uvedla, že výplatní sáčky neprokazují, kolik dnů nemoci a dnů dovolené žalobce v letech 1982 až 1992 čerpal, zda žalobce směny odpracoval převážně v podzemí v hlubinných dolech, zdali žalobce pracoval rovnoměrně či nerovnoměrně v rozvržené pracovní době (nepřetržitým pracovním režimem), tedy kolik jeho směn připadlo na každý týden. Nelze ani opomenout, že stanovená týdenní pracovní doba mohla být rozvržena do delších směn a nikoliv na všechny dny v týdnu. Zásadní je totiž harmonogram naplánovaných pracovních směn, přičemž se nevylučuje, že některé směny mohly být ve skutečnosti odpracovány navíc, některé naopak vůbec ne z důvodu překážky v práci, pro které žalobce nepracoval (např. nemoc). Evidence žalované obecně je založena na ze zákona dané povinnosti zaměstnavatelů, jak výše uvedeno, předkládat evidenční listy o odpracované době pojištění, včetně způsobu jejich vedení. V tomto směru bylo zákonné povinnosti učiněno za dost, neboť u žalobce je evidence žalované podložena evidenčními listy, které jsou součástí spisové dokumentace žalobce.

Žalovaná je přesvědčena, že rozhodla na podkladě dostatečně zjištěného skutkového stavu a nadále trvala na svém rozhodnutí ze dne 1. 9. 2016 a navrhovala žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

Na vyjádření žalované žalobce reagoval replikou, v níž v podstatě uvedl stejné skutečnosti jako ve své žalobě.

Z připojeného správního spisu byly pro rozhodnutí ve věci podstatné tyto skutečnosti.

Rozhodnutím ze dne 4. 12. 2015 ČSSZ rozhodla ve věci žádosti žalobce o starobní důchod tak, že pro nesplnění podmínek ust. § 28 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, se jeho žádost zamítá.

Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal námitky, neboť s ním nesouhlasil, žalovaná dne 1. 9. 2016 pak vydala rozhodnutí, kdy rozhodla tak, že námitky se zamítají a rozhodnutí ČSSZ č. j. R-8.12.2015-428561 127 7144 ze dne 4. 12. 2015 se potvrzuje.

Pokud jde o rozhodnutí ze 4. 12. 2015, žalovaná v něm ocitovala příslušná zákonná ustanovení, z nichž při rozhodnutí vycházela, mimo jiné uvedla, že podmínky pro stanovení důchodového věku podle § 174 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění účinném ke dni 31. 12. 1995, jsou splněny, jestliže pojištěnec získal alespoň

- 7,5 let I. AA pracovní kategorii v hornictví v uranových dolech nebo
- 11 let v I. AA pracovní kategorii v hornictví
- 15 let v I. A pracovní kategorii nebo
- 15 let v I. B pracovní kategorii nebo
- a zároveň zaměstnání v I. pracovní kategorii trvalo k 31. 12. 1992.

Důchodový věk účastníka řízení stanovený podle ust. § 32 zákona o důchodovém pojištění v platném znění činí 63 let a 6 měsíců.

Účastník řízení však z důvodu výkonu zaměstnání v hornictví splnil podmínky pro snížení důchodového věku stanovené v ust. § 1 nařízení vlády č. 363/2009 Sb.

Vzhledem k tomu, že účastník řízení nesplnil podmínky pro stanovení důchodového věku podle § 174 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění účinném ke dni 31. 12. 1995 Sb., důchodový věk účastníka řízení je o 5 let nižší než by byl důchodový věk stanovený podle § 32 zákona o důchodovém pojištění, takže činí 58 let a 6 měsíců.

Účastník řízení snížení důchodového věku dosáhl dne 27. 5. 2015. Potřebná doba pojištění pro nárok na starobní důchod u účastníka řízení podle ust. § 29 odst. 1 ZDP tedy činí 31 let, popř. 30 let doby pojištění uvedené v § 11 a § 13 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění.

Vzhledem k tomu, že účastník řízení získal ke dni 27. 5. 2015 pouze 30 roků a 290 dnů doby pojištění a pouze 27 roků a 1 den doby pojištění uvedené v ust. § 11 a ust. § 13 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, nesplňuje podmínku získání 31 let doby pojištění danou v ust. § 29 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění ani podmínku získání 30 let doby pojištění uvedené v § 11 a § 13 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, která je stanovena v ust. § 29 odst. 3 písm. a) zákona o důchodovém pojištění, a proto bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku.

Pokud jde o rozhodnutí žalované ze dne 1. 9. 2016, kterým bylo potvrzeno prvostupňové rozhodnutí ČSSZ a námitky žalobce zamítnuty, z tohoto rozhodnutí vyplývá, že žalovaná se zcela ztotožnila s rozhodnutím ČSSZ ze dne 4. 12. 2015.

V dávkovém spise žalobce se nachází žádost žalobce o starobní důchod, z níž vyplynulo, že žalobce požadoval přiznání starobního důchodu od data 27. 5. 2012, tedy ve věku 55 let a 6 měsíců.

V dávkovém spise žalobce se nacházejí evidenční listy důchodového pojištění, Dohoda o uvolnění zaměstnance od zaměstnavatele mimo OKD ze dne 16. 1. 1998, Potvrzení o zaměstnání ze dne 5. 1. 1998, a dále osobní list důchodového pojištění ze dne 18. 5. 2016.

V rámci soudního řízení pak žalobce založil do spisu jako přílohy, kopie výplatních sáčků za období let 1982 až 1997, pracovní smlouvu ze dne 28. 11. 1981, pracovní smlouvu ze dne 5. 1. 1983.

Krajský soud v Brně ve věci nařídil jednání na den 11. 10. 2017. Zástupkyně žalobce u tohoto jednání uvedla, že žalobce na podané žalobě trvá, má za to, že žalovaná si nesprávně vykládá příslušná zákonná ustanovení. Z dokladů, které žalobce předložil, a to zejména z pracovní smlouvy a potvrzení zaměstnavatele je zcela jednoznačně, že od 1. 1. 1982 do 31. 12. 1992 žalobce pracoval u svého zaměstnavatele v podzemí v I. AA pracovní kategorii, a pokud žalovaná poukazuje na počet odpracovaných směn, jedná se až o druhou podmínku podle nařízení vlády č. 363/2009 Sb., takže žalobce podmínku, že pracoval v I. AA kategorii v uvedeném období let 1982 až 1992 splnil.

Zástupkyně žalované uvedla, že žalovaná plně odkazuje na odůvodnění svého rozhodnutí, když zdůraznila zejména poslední odstavec na str. 3 rozhodnutí a na vyjádření k věci a s názorem zástupkyně žalobce nesouhlasila.

Zástupkyně žalobce pak uvedla, že nenavrhuje za žalobce provedení dalších důkazů, neboť se jedná pouze o právní posouzení věci, kdy na skutkovém stavu se účastníci shodují. Poukázala na to, že ust. § 174 zákona č. 100/1988 Sb., pokud hovoří o délce zaměstnání v podzemí, výslovně uvádí, *pokud vykonával zaměstnání*, což v případě žalobce splněno bylo, neboť skutečně prokazovaných 11 let v I. AA kategorii odpracoval. Žalovaná začala svou podmínku, resp. přepočítávání směn uplatňovat až v souvislosti s nařízením č. 363/2009 Sb., což žalobce nepokládá za správné, v případě uvedené první podmínky, tj. vykonávání zaměstnání v I. AA pracovní kategorii.

Krajský soud na tomto místě uvádí, že sporným mezi účastníky byla ta skutečnost, zda žalobce v období od 1. 1. 1982 do 31. 12. 1992 odpracoval v hornictví v I. AA pracovní kategorii 11 let či nikoliv, neboť pokud jde o ostatní zákonné podmínky, žalobce i žalovaná se shodli v tom, že tyto splněny byly.

Jednalo se tedy o to, zda žalobce skutečně v období od 1. 1. 1982 do 31. 12. 1992 odpracoval v hlubinných dolech v I. AA kategorii 11 let, jak tvrdí žalobce, či pouze 10 let a 308 směn, jak uvádí žalovaná.

Žalovaná zdůrazňovala, že pokud jde o uvedenou dobu, tedy dobu od 1. 1. 1982 do 31. 12. 1992, to zda žalobce odpracoval v tomto období celých 11 let, či nikoliv, vycházela z dostatečných podkladů, a to z evidenčních listů důchodového pojištění, tak jak jí ukládá § 38 zákona č. 582/1991 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 1992. Uvedla, že za celé toto období měla evidenční listy důchodového pojištění od zaměstnavatele žalobce k dispozici a tyto byly zpracovány v souladu s ust. § 38 zákona č. 582/1991 Sb., takže k prokázání doby zaměstnání žalobce v I. AA pracovní kategorii v inkriminovaném období nebylo třeba vyžadovat žádné další podklady. Zdůraznila, že pokud jde o tyto podklady, správnost údajů na nich uvedených žalobce stvrdil svým podpisem, takže žádné pochybnosti o správnosti údajů uvedených na evidenčních listech nebyly a nejsou, a pokud žalobce poukazoval na odpracované směny v podzemí v I. AA pracovní kategorii, jak si je zapisoval a opsal z výplatních pásků, z těchto nelze jednoznačně počet odpracovaných pracovních směn v I. AA pracovní kategorii zjistit a zdůvodňoval, proč tomu tak je (viz stanovisko žalované v písemném vyjádření k žalobě).

Soud uvádí, že pokud jde o období let 1982 až 1992, tedy zda žalobce v tomto období odpracoval 11 let v I. AA pracovní kategorii a splnil všechny podmínky pro nárok na starobní důchod k datu uvedenému v žádosti, tedy zda splnil všechny podmínky pro snížení věkové kategorie pro odchod do starobního důchodu k uvedenému datu, se ztotožnil se stanoviskem žalované, že tomu tak není, neboť nebylo prokázáno, že by v období od 1. 1. 1982 do 31. 12. 1992 odpracoval 11 let v I. AA pracovní kategorii. Z evidenčních listů důchodového pojištění, kdy údaje z těchto evidenčních listů se promítly do osobního listu důchodového pojištění, které spolu s rozhodnutím žalované žalobce obdržel, a z nichž vyplynulo, že v uvedeném období odpracoval v I. AA pracovní kategorii 10 let a 308 dní zaměstnání, nikoliv tedy celých 11 let zaměstnání, jak požaduje zákon, neboť z evidenčních listů důchodového pojištění, jejichž správnost žalobce každoročně stvrzoval podpisem, vyplynulo, že některé směny nebyly vykázány v I. AA pracovní kategorii, ale v I. A kategorii nebo v III. pracovní kategorii.

Z předkládaných evidenčních listů důchodového pojištění žalobce věděl, jak jsou mu každoročně odpracované směny vykazovány, tedy v jaké kategorii, o správnosti vykazovaných směn nepochyboval, neboť na evidenčních listech důchodového pojištění, které jsou založeny v dávkovém spise, je nejenom podpis příslušného pracovníka tehdejšího zaměstnavatele žalobce, ale správnost údajů na evidenčním listě důchodového pojištění je stvrzena i samotným žalobcem, tedy jeho podpisem.

Žalovaná tedy postupovala správně, když zjišťovala, zda žalobce v období od 1. 1. 1982 do 31. 12. 1992 odpracoval celých 11 roků v I. AA pracovní kategorii či nikoliv a z evidenčních listů důchodového pojištění založených v dávkovém spise zjistila, že odpracoval pouze 10 let a 308 dnů pojištění v I. AA pracovní kategorii, tedy že se nejednalo o celých 11 let, a že tedy jednu ze zákonných podmínek žalobce nesplnil.

Soud se ztotožňuje se stanoviskem žalované, že pokud by nebyly k dispozici za celé uvedené období evidenční listy důchodového pojištění, měla by žalovaná, pokud nastaly nějaké pochybnosti o odpracované době, na základě jiných důkazních prostředků zjišťovat, zda v uvedeném období byla či nebyla splněna doba zaměstnání 11 let u žalobce v I. AA ktg. v období let 1982 až 1992. Protože však za celé uvedené období žalovaná měla k dispozici evidenční listy důchodového pojištění žalobce a o tom, že do nich byly zapisovány všechny údaje v souladu s ust. § 38 odst. 1 a 2 zákona č. 582/1991 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 1992, není žádných pochyb, což lze zjistit nahlédnutím do těchto evidenčních listů důchodového zabezpečení, další důkazy nebylo třeba provádět.

Soud pak uvádí, že se ztotožňuje se stanoviskem žalované také v tom, že kopie výplatních sáčeků, kde si žalobce zapisoval údaje o odpracovaných směnách, nejsou žádným důkazem, který by mohl zvrátit skutečnosti uvedené na evidenčních listech důchodového pojištění, neboť se jedná pouze o jeho osobní zápisy, z nichž skutečně nevyplývá, že by se z nich dalo jednoznačně poznat, kolik pracovních směn žalobce odpracoval v uvedené době v I. AA pracovní kategorii.

Vzhledem k tomu, že údaje v evidenčních listech důchodového pojištění byly údaji, které byly v souladu s § 38 zákona č. 582/1991 Sb., v tehdy platném znění, má soud uvedenou skutečnost, tedy počet odpracovaných směn v I. AA pracovní kategorii, tedy to, že nebylo

odpracováno celých 11 roků v této pracovní kategorii, za bezpečně prokázané, zvláště když všechny skutečnosti v evidenčních listech uvedené byly stvrzeny i podpisem žalobce.

Soud tedy uzavírá, že dospěl k závěru, že podmínka odpracovaných 11 let, tedy celých 11 let v období od 1. 1. 1982 do 31. 12. 1992 nebyla prokázána, tato podmínka ze strany žalobce pro nárok na starobní důchod od doby, kterou požadoval uvedením v žádosti o důchod, splněna nebyla, a proto žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1, 2 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu proto nebyly přiznány, pokud jde o žalovanou, ta nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 18. října 2017

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně